

[Ellen Strange Petersen.]

se, at de har fået en sådan løsning, og så giver man dem alligevel dansk statsborgerskab, vel vidende at de har dobbelt statsborgerskab. Derfor må man gøre sig klart, at dobbelt statsborgerskab er ikke sådan at afskaffe, men jeg vil meget gerne, at man prøver i samarbejde med andre lande at få løst dette problem, og ser meget, meget gerne, at man går videre.

Ministeren sagde, at den løsning, vi har nævnt i vores forslag, at man skal tilkendegive, når man fylder 21 år, at man gerne vil beholde sin danske indfødsret, måske ikke er praktisk. Dertil vil jeg sige, at enkelthederne vil vi naturligvis altid meget gerne være med til at drøfte, og det er ingen betingelse for vores tilslutning, at man nøjagtig følger det, vi her har anvist.

Så vil jeg gerne sige til de andre ordførere, at jeg var meget glad for den sympati, der blev udtalt. Til hr. Evald Kristensen, der var forbavset, fordi vi dog havde tilsluttet os loven i 1968, vil jeg sige, at der er dog gået 5 år, og udviklingen skrider hastigt. Jeg mener, det er nødvendigt, at vi prøver at komme videre med problemet.

Til fru Mette Madsen, der mener, at det kan være betænkeligt, at man forlader nordisk retsret, vil jeg gerne sige, at vi ved jo, at ikke mindst Sverige står over for de samme problemer og føler dem i stigende grad med de mange blandede ægteskaber. Jeg vil tro, at i det øjeblik vi tager et skridt, vil de andre ret hurtigt følge efter. Jeg håber ligesom hr. Kurt Brauer ikke, at det nordiske hensyn må virke som en bremsekloks, men at denne debat i dag virkelig må betyde, at vi kommer videre med problemet.

Indenrigsministeren (Egon Jensen): Jeg har kun forholdsvis korte bemærkninger.

Til hr. Evald Kristensen vil jeg sige, at jeg vil gerne medvirke til, at vi får slettet det mærkelige udtryk „ægtebørn“.

Til fru Meta Ditzel, vil jeg sige, at når det drejer sig om kidnapning, er det nok så mange gange spørgsmålet om, hvem der har forældremyndigheden, der er afgørende, men jeg skal blankt erkende, at der virkelig er et problem her, og det har jeg da også givet udtryk for tidligere.

Jeg vil gerne sige både til hr. Kurt Brauer

og til fru Ellen Strange Petersen, at de bemærkninger, jeg har gjort, har i hvert fald ikke skullet forstås derhen, at det nordiske kunne være en bremsekloks, men nærmest sådan, at den lovgivning, vi har, helst skulle være så international som muligt, altså med tilslutning fra anden side. Jeg forstod på fru Ellen Strange Petersens bemærkning om, hvordan vi får de andre med, at hun også ønsker, vi får samstemmighed.

Jeg vil som sagt gerne i udvalget give nærmere oplysninger. Jeg erkender, at problemet er blevet større, og det bliver større endnu. Det er problemer ikke bare om ligestilling, men også om barnets tarv osv., og det må vi se alvorligt på.

Hermed sluttede forhandlingen.

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden: Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til udvalget angående forslag til lov om indfødsrets meddelelse. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om visse hovedlandeveisstrækninger.

(Lovforslaget (nr. 148) findes i tillæg A. sp. 3497, fremsættelsen i tidenden sp. 2441).

Formanden: Sammen med denne sag foretages den sidste sag på dagsordenen, nemlig:

Første behandling af forslag til lov om ændring af lov om visse hovedlandeveysanlæg i og ved København [af Bilgrav-Nielsen m. fl.].

(Lovforslaget (nr. 145) findes i tillæg A. sp. 2943, fremsættelsen i tidenden sp. 2261).

Lovforslagene sættes til forhandling.

Knud Damgaard: Den, der har haft lejlighed til at befærde de danske landeveje over en længere årrække og i alle landsdele, må vist erkende, at hvor man tidligere betrag-